

A N K E

T I L

H Ø Y E S T E R E T T

Saksnummer : 15-029531ASK-BORG/04 (14-143211TVA-AHER/2 – T2014-087091)

Ankende part : Karina Hyggen Amland
Langoddveien 122
1367 Snarøya

Prosessfullmektig : Egen

Ankemotpart : Torkildsen Advokatfirma AS
Postboks 2884 Solli
0230 Oslo

Prosessfullmektig : Egen

Saken gjelder : Innsigelse mot begjæring om utlegg

1. INNLEDNING

7. april 2014 sendte Torkildsen Advokatfirma AS (Torkildsen) inn begjæring om utlegg. Grunnlaget var en omkostningsavgjørelse fra Høyesterett av 13. mars s.å. Begjæringen ble forelagt meg i namsmannens oversendelse av 30. april 2014 hvor jeg samtidig ble informert om at forretningen var berammet til 10. juni 2014. Forretningen ble avholdt 11. juni 2014. Avholdelsen, i strid med beramningen, er gjort med hjemmel i hva namsmannen har omtalt som "*normalt handlingsrom*". Noe slik hjemmel finnes ikke, og verken tingretten eller lagmannsretten har gjort noe forsøk på å legitimere handlingen, bortsett fra å argumentere for at den som reiser innsigelser må selv ta konsekvensene, herunder at namsmannen i så fall har "rett" til å avholde hemmelig tvangsforretning.

15. desember 2014 avsa Asker og Bærum tingrett kjennelse, forkynt for meg 22. desember 2014, med følgende slutning:

1. Klage over utleggsforretning 11. juni 2014 i namsmannens sak nr T2014-087091 tas ikke til følge.

2. Gunnar Hauge, Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS, Erling Skaktavl Keyser og Julie Randgaard Schive Hovde-Hagen frifinnes for krav om erstatning.

22. januar 2015 ble kjennelsen anket til Borgarting lagmannsrett, som i sin tur forkastet anken i kjennelse av 18. mars 2015.

Kjennelsen – påstått forkynt 26. mars 2015 – påankes i sin helhet, og anken er rettidig.

2. PROSESSUELLE FORHOLD

2.1 ASKER OG BÆRUM TINGRETT ER INHABIL

2.1.1 Innledende bemerkninger

Etter domstoloven § 108 vil en dommer være inhabil når "...andre særegne omstendigheter foreligger som er skikket til å svekke tilliten til hans uhildethet."

Det som skal vurderes mht habilitetsinnsigelsen er hvorvidt de forhold som foreligger i denne saken er egnet til å reise tvil om tingrettsdommernes og derved tingrettens upartiskhet/skikkethet, hos partene så vel som hos allmennheten.

Habilitetsspørsmålet består av to sider: 1) Hvorvidt domstolen vil kunne fatte en avgjørelse som ikke er påvirket eller på annen måte er korrumpert av irrelevante hensyn, og 2) hvordan forholdet tar seg ut i forhold til partene og allmennheten.

Det er ikke avgjørende hvorvidt dommerne *faktisk* vil la seg påvirke av de påberopte særegne omstendigheter. Det sentrale i denne vurderingen er om disse omstendigheter er *egnet* til å svekke allmennhetens tillit til at dommerne – dette til tross – kan arbeide upåvirket.

2.1.2 Grunnlaget for innsigelsen

Utgangspunktet og grunnlaget for alle tvangssakene er advokatfirmaet Torkildsen AS' (Torkildsen) krav¹ mot Poppe & Co Eiendomsmegling (Poppe). Nærmere et halvt år etter at Poppe hadde meldt oppbud, korrumperte Torkildsen bostyrer Jan Grønnerud til;

- 1) å forutsette at Torkildsen var i besittelse av et krav mot Poppe.
- 2) å erkjenne at Poppe *hadde* et omkostningskrav mot meg.
- 3) å la være å registrere² Poppes påståtte omkostningskrav mot meg – dette for å unndra disse verdier fra Poppes kreditorer.
- 4) å gi dette ikke-registrerte kravet til Torkildsen, og derved;
- 5) å begå boundslag.

Disse straffbare handlinger som Torkildsen her har innlatt seg på, har skapt en rekke uløselige problemer for advokatfirmaet. Disse kan listes opp som følger (opplistingen er ikke ment å være uttømmende):

- 1) Torkildsen har ikke og har heller aldri påstått å ha hatt noe krav mot Poppe. Følgelig har ikke Torkildsen noe grunnlag for å kreve noe fra verken Poppe eller dets senere konkursbo.
- 2) Torkildsen har ikke meldt krav i konkursboet etter Poppe.
- 3) konkursboet har eksplisitt meldt i sin første innberetning til Oslo byfogdembete at Poppe ikke har noe krav mot meg, og at det følgelig ikke finnes noe krav/verdi/eiendel å gi til Torkildsen.

---

¹ Kravet eksisterer ikke, og Torkildsen har da heller ikke bestridt dette faktum.

² Jf kkl § 80.

- 4) konkursboet har erklært å aldri ha overdratt noe som helst av verdier til Torkildsen, jf boets årsredegjørelse av 30. august 2012 til Oslo byfogdembete.
- 5) Det omtvistede omkostningskravet – om vi for argumentets skyld forutsetter at det eksisterer – har altså kommet i hendene til Torkildsen uten grunn, og uten at besittelsen kan redegjøres for.

Asker og Bærum tingrett er på det rene med ovennevnte ubestridte faktum, og derved også den følge at advokatfirmaet Torkildsen AS har bedratt under prosess for å kunne åpne og deretter fortsette denne grunnløse tvangsforfølgelse.

En av domstolenes viktigste oppgave i en rettsstat er å utgjøre et vern (rettssikkerhet i sin alminnelighet) for den enkelte borger mot maktmisbruk fra det allmenne, dvs fra andre borgere og det offentlige. I herværende prosess har domstolen gjort det motsatte, nemlig å bifalle maktmisbruk og endog beskytte maktmisbruket og misbrukerne *mot* et hvert motangrep fra den skadelidende.

Prosessens (rettspleiens) hovedfunksjon er å fastslå, beskytte og håndheve de rettsbeskyttede interesser. Også her har domstolen gjort det motsatte, nemlig å fastslå, beskytte og håndheve straffbare handlinger, altså interesser som ikke har og heller ikke skal ha rettens beskyttelse.

Selv om domstolene har dekket over den faktiske situasjonen, dette tilsynelatende for å beskytte og fremme Torkildsens straffbare virksomhet og samtidig dekke over egen medvirkning, endrer ikke dette på den lovbestemte rett jeg har til å beskytte meg mot denne type virksomhet – også under prosess – og jeg har da kommet frem til kjernen i habilitetsinnsigelsen mot alle dommerne i Asker og Bærum tingrett.

I kjennelse av 7. august 2014 legger Asker og Bærum tingrett til grunn at mitt forsvar mot ovennevnte straffbare aktivitet utvilsomt "*...ikke har noe fornuftig formål...*" Videre legger tingretten til grunn at jeg "*...gjentatt og formålsløst misbruker rettsapparatet*" hver gang jeg forsvarer meg. Tingretten har åpenbart, og i strid med lov, benyttet tvl § 2-2, femte ledd, i den hensikt å hindre meg i å forsvare meg mot Torkildsens grunnløse krav advokatfirmaets straffbare aktivitet for øvrig.

I kjennelse av 13. august legger Asker og Bærum tingrett til grunn at mitt forsvar mot ovennevnte straffbare aktivitet utvilsomt "*...mangler et fornuftig formål...*" og at det nevnte forsvar "*...representerer et misbruk av rettsapparatet*". Videre presiserer tingretten at en saksøkt som måtte finne på å forsvare seg "*gjentatte ganger og uten fornuftig formål*" automatisk gjør seg skyldig i misbruk av rettsapparatet.

2.1.3 Vurdering av tingrettens handlinger i lys av dl § 108

Som nevnt ovenfor er vurderingsteamet som følger: Er de forhold som her er presentert – eksempelvis gjennom kjennelsene av 7. og 13. august 2014 – egnet til å reise tvil om tingrettsdommernes/tingrettens upartiskhet/skikkethet, hos partene så vel som hos allmennheten?

Asker og Bærum tingrett har i sine kjennelser tilkjennegitt en oppfatning av loven som ikke bare savner forankring i norsk lov, men som befinner seg hinsides all rimelighet, rettferdighet og fornuft.

Disse uttalelsene fra dommerne Jens-Sveinung Wegner og Nils Ole Bay kan – i likhet med lignende uttalelser i samme sakskompleks fra andre dommere ved samme tingrett – vanskelig leses annerledes enn at tingretten og alle dens dommere er av den urokkelige oppfatning at mitt forsvar mot Torkildsens straffbare aktivitet *mangler et fornuftig formål*, og *representerer et misbruk av rettsapparatet*. Men ikke bare det. Tingretten mener med fullt alvor at siden jeg har nektet å bukke under for denne straffbare

aktivitet, skal jeg straffes med å bli fratatt min rett til å forsvare meg, og til dette har tingretten tatt i bruk en lovbestemmelse som ikke kan og heller aldri var ment å bli benyttet mot en saksøkt, nemlig tvisteloven § 2-2, femte ledd.

Med dette har tingretten gjort det klart at jeg aldri vil komme til å vinne igjennom med mitt forsvar mot den omtalte straffbare aktivitet og det kriminelle miljøet som står bak, nær sagt uansett hva jeg måtte fremme av faktisk dokumentasjon og rettslig relevant argumentasjon. Sagt med andre ord har tingretten med dette erklært at den aldri vil la meg få anledning til å forsvare meg mot Advokatfirmaet Torkildsens angrep.

Det bør nevnes her at det fremstår som fullstendig usannsynlig at Torkildsen ville ha vunnet frem med sine udokumenterte påstander og grunnløse krav foran en uavhengig og upartisk domstol. Tingrettens holdning og dens forsøk på å hindre meg i å forsvare meg, fremstår i så måte som fullstendig absurd.

Tingretten har altså vært meget klar i sine uttalelser, og etterlater ingen tvil om dens standpunkt, nemlig at jeg ikke vil bli hørt og at ethvert forsvar vil bli avvist. Mot denne bakgrunn foreligger det åpenbart gode grunner for å trekke i tvil rettens bevisvurdering, konklusjon og øvrig saksbehandling i alle saker hvor jeg har opptrådt som Torkildsens motpart.³ Jeg må derfor kunne motsette meg at Asker og Bærum tingrett administrerer saker hvor jeg er part, og i alle fall må jeg kunne motsette meg at den nevnte tingrett behandler saker hvor Torkildsen eller miljøet bak denne organisasjonen er min motpart. Samtidig må jeg også kunne motsette meg at tidligere avgjørelser fra denne tingretten gjøres gjeldende mot meg, også under tvangsfullbyrdelse.

2.1.4 Konklusjon

Kjennelsen av 15. januar 2015 er – i likhet med alle tidligere rettsavgjørelser (i dette sakskomplekset) avsagt av denne domstolen – altså ikke fattet av en uavhengig og upartisk domstol, men snarere av en partisk domstol som for lengst har tatt side og gjort seg opp en oppfatning om at det jeg fremmer av forsvar mot denne straffbare virksomhet som Torkildsen utøver ikke har noe fornuftig mening/formål, samt at mitt forsvar i så henseende er å anse som misbruk av rettsapparatet. Det er kanskje unødvendig å nevne at det ikke er grunn til å tro at dommerne ved Asker og Bærum tingrett vil endre oppfatning mht fremtidige saker hvor jeg måtte opptre som part.

Samlet sett fremstår det som klart at Asker og Bærum tingrett var inhabil til å handle i saken fra og med 19. juni 2012. Tingrettens og lagmannsrettens kjennelser skal derfor bli å oppheve, jf tvl § 29-21, annet ledd, litra a og b, samt at klagesaken må henvises til annen tingrett.

Dersom Høyesterett – til tross for Asker og Bærum tingsretts uttalte og fastlåste holdning til saken og til de bestemmelser som skal sikre saksøkte et rettferdig og reelt forsvar – ikke finner at den nevnte tingrett er inhabil og dermed legger til rette for at denne tingrett skal kunne fortsette å behandle Torkildsens søksmål mot meg, vil allmennheten åpenbart miste all tillit til rettsvesenet. En slik avgjørelse vil følgelig stå i strid med hensynene og prinsippene bak dl § 108, og sistnevnte bestemmelse vil dermed i effekt være opphevet.

For øvrig skal det legges til at det – i lys av det som er redegjort for ovenfor – vil være en krenkelse av EMK art. 6 og prinsippene omkring en rimelig og rettferdig rettergang å

---

³ Inhabilitet inntrådte senest 19. juni 2012 da Asker og Bærum tingretten besluttet å fremme en begjæring om tvangs salg, dette på vegne av et selskap som ikke eksisterte, men som Torkildsen like fullt hevdet å representere. Allerede på dette tidspunkt ville en uavhengig, upartisk og ikke minst våken dommer ha stoppet Torkildsen. Det motsatte skjedde. Tingrettens absurde beslutning forklares nå godt med de to kjennelsene av 7. og 13. august 2014.

la Asker og Bærum tingrett administrere prosesser mot meg. Videre vil det, i lys av samme grunnlag, være i strid med EMK art. 6 å akseptere/anerkjenne og deretter forsøke å fullbyrde en avgjørelse som er avsagt av den nevnte rett i tidsrommet etter 19. juni 2012.

* * *

Det har etter dette ingen hensikt å gå i dybden på lagmannsrettens saksbehandlingsfeil. Jeg skal likevel – og for ordens skyld – kort gjennomgå disse nedenfor hvilket blir gjort for å demonstrere at tingretten åpenbart ikke har dømt i medhold av lov, men tvert imot har fulgt det samme mønster som retten selv har tegnet opp i de nevnte kjennelser av 7. og 13. august 2014.

3 GJENNOMGANG AV TINGRETTENS SAKSBEHANDLINGSFEIL

3.1 Villedende gjengivelse av hva som er sakens utgangspunkt

Som nevnt ovenfor har saken sitt utgangspunkt i et honorarkrav Torkildsen må ha hatt mot Poppe & Co Eiendomsmegling AS. Dette kravet eksisterer ikke. Sakens utgangspunkt er dermed et ikke-eksisterende og nødvendigvis udokumentert rettsforhold mellom Torkildsen og Poppe, og ikke slik lagmannsretten legger til grunn; et uoppgjort saksomkostningskrav mellom meg og Torkildsen, tilkjent av Høyesterett i kjennelse av 13. mars 2014.

3.2 Erstatning i forbindelse med prosess

Jeg har reist erstatningskrav i forbindelse med prosess. Erstatningsgrunnlaget er domstolloven kapittel 10.

Domstollovens regler om erstatning gjelder for behandling både under tvangsfullbyrdelse så vel som under alminnelig sivilprosess, jf eksempelvis dl § 200, første ledd. De skadegjørende handlinger har oppstått under tvangsfullbyrdelse i herværende sak, og erstatningskrav mot Torkildsen og deres advokater kan følgelig reises i samme sak, uavhengig av motpartens og domstolenes forslag om andre prosessformer. Når saksøker gjennom åpenbare og kontinuerlige prosessbedrag og annen type straffbar virksomhet – så som utpressing – likevel (av dommerne) tillates å fortsette en prosess, vil dommerne gjøre seg skyldig i det tap som måtte oppstå, jf dl § 201. Også dette krav kan settes frem i samme sak, jf samme bestemmelse. En slik erstatningsutbetaling er å anse som omkostninger på statens hånd og kan for så vidt dekkes inn ved anvendelse av dl § 202. Tidligere dommerers forslag om å avvise erstatningskravet i medhold av tvl § 15-1 må anses å være enten en misforståelse av reglene i domstolloven, eller straffbart forsøk på å beskytte Torkildsen. Det siste alternativet fremstår som det mest sannsynlige, hvilket støttes av det som er nevnt ovenfor under pkt. 2.

Utover det som er sagt om herværende punkt i klagen til tingretten og anken til lagmannsretten, og som jeg herved viser til, skal følgende legges til: Dersom en part bedrar under en prosess og gjennom et slikt prosessbedrag lykkes i å etablere et rettsgrunnlag som ved en senere anledning blir benyttet under tvangsfullbyrdelse, vil handlingen – selve fremleggelsen av begjæringen og derved de straffbare handlinger som denne bygger på – være å anse som et "*utilbørlig forhold*" slik nevnt i dl § 200, første ledd, se også dl § 204. Jeg legger til her at tvfl § 4-2, første ledd, litra b, fremstår som et godt (dog ubrukt) verktøy i domstolens arbeid med å hindre fremme av begjæring hvor tvangsgrunnlaget er et produkt av kriminell aktivitet, slik tilfellet er i herværende sak.

Som det fremgår av anken og tidligere skriv i saken bygger erstatningskravet på nettopp dette grunnlag, nemlig selve fremleggelsen av en begjæring hvor grunnlaget som benyttes er et produkt av kriminell aktivitet. Lagmannsretten legger derimot til grunn – uten hjemmel eller oppfordring – at grunnlaget for erstatningskravet i den nevnte påstand, skriver seg fra *tidligere forhold*. Dette er altså ikke korrekt, og har heller ikke

vært påberopt. Det er selve fremleggelsen og den senere uhjemlede tvangsforfølgelse som er utilbørlig, jf dl § 200, første ledd.

Det er høyst beklagelig å erfare at en domstol som er satt til å hindre og å slå ned på kriminell virksomhet – i dette tilfellet; prosessbedrag og utpresning – i stedet bruker alle midler og misbruker embetet for å sette en stopper for forsvar og angrep *mot* denne virksomhet. Slik saken står i dag, kan vi trygt si at domstolen fremstår som en beskytter av kriminell virksomhet, både i og utenfor rettssalen, og ikke et hinder *mot*, slik meningen vel var.

Som det fremgår av tidligere skriv i saken – herunder politianmeldelsen av Torkildsen og de involverte advokater, datert 31. mars 2014 – har de anmeldte handlet straffbetingende og skal derfor dømmes til å betale kr. 1.550.000,- for grovt misbruk av rettsvesenet, motarbeidelse av rettsvesenet, urettmessig forfølgelse, samt for pådratte omkostninger i forbindelse med forsvaret mot disse urettmessige angrep, herunder omkostninger i forbindelse med utarbeidelse av herværende anke. Erstatningskravet – som altså bygger på det grunnlag at saksøker har iverksatt tvangsfullbyrdelse vel vitende om at grunnlaget bygger på straffbar virksomhet, jf dl § 204 og § 200, første ledd – er ikke til hinder for at det senere hen, dersom det skulle dukke opp ytterligere inkriminerende informasjon, reises nytt erstatningskrav mot de involverte personer/selskaper.

Lagmannsretten har altså i beste fall tolket loven feil når den hevder at erstatningskravet gjelder andre forhold enn herværende tvangsprosess.

3.3 Bente Løvik Ulvens embete er ugyldig

Lagmannsretten legger til grunn at tingrettsdommer Bente Løvik Ulven har avlagt embetsed før hun tiltrådte som dommer. Den eneste støtte lagmannsretten har for sin påstand, er Ulvens egen påstand om at hun har signert slik ed. Verken lagmannsretten eller Ulven har fremlagt embetseden eller annen dokumentasjon som kunne bekrefte påstanden. Mot denne bakgrunn skal Høyesterett legge til grunn at det *ikke* foreligger embetsed for Ulven.

Lagmannsretten mener altså at det er tilstrekkelig at embetseden blir avgitt før tiltredelse, og avdekker med dette at dommerne ikke har forstått embetsedens funksjon i lys av den statsakt den er en del av, nemlig beskikkelsen. Etter å ha slått fast at embetsed er avgitt, går lagmannsretten over til å vurdere embetsedens *betydning*, og hvor man deretter konkludere med at dens innhold ikke har noe rettslig virkning.

Med denne uholdbare redegjørelsen har lagmannsretten søkt å trekke fokus bort fra problemstillingen; *hva som etablerer en gyldig konstitusjonell akt*. Å diskutere embetsedens betydning i en vurdering av embetsutnevnelserens gyldighet, blir som å diskutere betydningen av fornavnet som oppgis på den nyfødte i forbindelse med vurderingen av gyldigheten av en navneregistrering i folkeregisteret.

Grunnloven § 21 setter rammene for embetsutnevnelser, og av denne bestemmelse fremgår det at embetseden – uavhengig av dens innhold, betydning eller rettslige virkning – *skal* fremlegges på Kongens bord før beskikkelse kan finne sted. Beskikkelsen er en statsakt. Dersom statsrådet bestemmer seg for å beskikke en embetsmann til tross for at det ikke foreligger embetsed, vil beskikkelsen være konstitusjonelt rettsstridig og ugyldig *ex tunc*. Å påføre en kontrasignatur på et slikt dokument, jf grl § 31, første pkt, vil for øvrig være en konstitusjonelt straffbar handling, dette spesielt da statsministerens kontrasignatur er ment å være en garanti for at statsakten er fattet i overensstemmelse med konstitusjonens foreskrevne former. Dersom en beskikkelse kontrasigneres vel vitende om at det ikke foreligger embetsed, har statsministeren bevisst søkt å villedde allmennheten, og vilkårene for å reise riksrett er oppfylt, jf ansvarlighetsloven § 11.

I herværende sak er det åpenbart at Ulven ikke sitter på et gyldig embete, med den følge at alle hennes handlinger er å anse som ugyldige, herunder kjennelsen av 15. desember 2014. For øvrig vises det til anken til lagmannsretten.

3.4 Domstolen nekter å ta stilling til innsigelser/innvendinger

Tingretten har – i likhet med namsfogden, lagmannsretten og Høyesterett – i flere år argumentert for og også lagt til grunn at når en innsigelse først er behandlet i én tvangssak, så er den ferdigbehandlet og rettskraftig avgjort, og kan derfor ikke prøves i nye tvangssaker, hvilket stort sett har kommet til uttrykk på denne måten:

*"Lagmannsretten er enig med tingretten i at de forhold som påberopes fra ankende part vedrørende Poppe Eiendomsmedling, dets konkursbo og grunnlaget for advokatfirmaets tidligere krav mot ankende part, alle er fremmet og avgjort i tidligere rettsavgjørelser uten å ha fått medhold. Lagmannsretten ser derfor ikke noen grunn til å gå inn på dette på nytt ved vurderingen av om det kan gis utlegg for tilkjente sakskostnader."*⁴

Lagmannsretten har i herværende sak fulgt opp denne uholdbare oppfatning og lagt til grunn at det ikke er en saksbehandlingsfeil at man ikke prøver innsigelsen, men i stedet bare viser til en tidligere uttalelse omkring en lignende innsigelse:

"... er det ingen saksbehandlingsfeil at domstolene ikke finner grunn til å behandle en anførsel på nytt, men nøyer seg med å vise til det som er uttalt i tidligere kjennelser."

Lagmannsretten avslører igjen en gal lovforståelse. For en grundig gjennomgang av hvilke innsigelser/innvendinger namsmyndigheten skal prøve, viser jeg til min innsigelse av 24. november 2014 i sak 14-071228 TVA-AHER/2 og 14-137970TVA-AHER/2, vedlagt her som **Bilag nr. 1** (se pkt. 1).

Samtidig som lagmannsretten viser en fullstendig uholdbar lovforståelse, bekrefter retten med sin uttalelse at innsigelsene ikke har vært prøvet. At dette også gjelder for de foregående avgjørelser, bekreftes av domstolenes stadige henvisning til tidligere avgjørelser.

Dersom loven hadde vært fulgt, skulle de innsigelser som har vært reist fra min side ha blitt prøvet prejudisielt av namsmyndigheten – i hver sak⁵ – hvilket altså ikke har skjedd. Jeg nevner her at namsmyndighetenes/domstolenes prøving av mine innsigelser vil kun være rettslig bindende for den aktuelle tvangssak, og er følgelig ikke bindende ved (nye) forsøk på tvangsfullbyrdelse av andre krav. Dette har, som indikert like ovenfor, til konsekvens at innsigelsene kan fremsettes på ny – og skal prøves – i ny tvangssak, hvilket domstolene ikke har forstått eller i hvert fall ikke har villet forholde seg til. Under en slik ny prøving – og så lenge det materielle rettsforhold ikke er rettskraftig avgjort gjennom annen avgjørelse⁶ – vil namsmyndighetene være forpliktet til å ta prejudisielt stilling til disse innsigelser. Det har altså de nevnte myndigheter i herværende sak nektet å gjøre, hvilket er en saksbehandlingsfeil som skal føre til opphevelse.

3.5 Krenkelser av EMK

Lagmannsretten hevder at den manglende saksbehandling som er nevnt under pkt. 3.3 ovenfor ikke er en krenkelse av EMK art. 6. Med andre ord hevder lagmannsretten at dersom en domstol unnlater å behandle en innvending under tvangsfullbyrdelse så er denne handling ikke i strid med prinsippene om en rimelig og rettferdig rettergang. Her

---

⁴ Kjennelse i Borgarting lagmannsrett av 28. november 2013 (sak 13-191696 m.fl)

⁵ Se pkt. 1 i vedlagte Bilag nr. 2.

⁶ Som indikert er innsigelsene i beste fall kun prøvet prejudisielt. Det foreligger følgelig ingen rettskraftig avgjørelse over det materielle innhold i noen av innsigelsene.

avslører lagmannsretten igjen at en gal lovforståelse, og jeg viser da til det som er redegjort for under pkt. 3.3 ovenfor, hvor konklusjonen er at namsmyndigheten (her tingretten og lagmannsretten) er forpliktet til å gjennomføre en selvstendig prøving av innsigelsene. Feiles det her, krenkes samtidig EMK art. 6.

3.6 Lagmannsrettens syn på tingrettens feilaktige faktabeskrivelse

Som det fremgår av anken til lagmannsretten, har tingrettsdommer Ulven sjikanert, villedet og løyet under prosess, og derved dekket over faktum som ville ha avslørt Torkildsens kriminelle virksomhet. Denne alvorlige omstendighet mener lagmannsretten ikke har noen betydning, og med dette har lagmannsretten igjen avslørt at heller ikke den har til hensikt å gi meg en rimelig og rettferdig rettergang.

Som en uavhengig og upartisk høyesterettsdommer ville ha forstått, har man ingen sjansje til å forsvare seg mot denne type korrumpert prosess. Dersom allmennheten hadde innsett konsekvensene av tingrettens og lagmannsrettens handlinger, ville domstolene i dag stått uten tillit, og derved uten eksistensgrunnlag.

3.7 Domstolen har overtatt rollen som Torkildsens forsvarer

I anken har jeg protestert mot at tingretten har nektet å prøve mine innsigelser, se pkt. 3.3 ovenfor, samt at tingretten har nektet å oversende mine prosesskriv til Torkildsen. Som følge av lagmannsrettens uholdbare syn om at namsmyndigheten ikke behøver å prøve innsigelser som er reist i andre namssaker, hevder lagmannsretten at det ikke er nødvendig å involvere saksøker/motparten i prosessen. Lagmannsretten har derved innskrenket prosessfelleskapet, overtatt rollen som saksøkers prosessfullmektig og derved også bidratt til å dekke over faktum.

Tingrettens absurde og feilaktige oppfatning av eksempelvis tvl § 2-2, femte ledd, har ledet til alvorlige saksbehandlingsfeil hvor det bl.a. er blitt lagt til grunn at det er unødvendig å innhente uttalelser fra motparten. Følgen av denne type prosess er at saksøkte er blitt fratatt retten til å få besvart sine provokasjoner, hvilket åpenbart er i strid med sannhets- og opplysningsplikten, jf tvl § 21-4, så vel som forklarings- og bevisplikten, jf tvl § 21-5.

Jeg nevner her at en av domstolenes viktige oppgaver er å bevege partene til å bringe faktum frem til dommerens bord – ikke å bistå den ene part med å dekke over alt som kan kaste lys over saken.

Ved å overta prosessførselen for Torkildsen, har tingretten og nå også lagmannsretten effektivt hindret at Torkildsen skal kunne inkriminere seg selv, hvilket Torkildsen åpenbart hadde gjort dersom de hadde måtte svare på mine innvendinger og provokasjoner. Her er det tilstrekkelig å vise til tidligere skriv fra Torkildsen – fra perioden før domstolene overtok advokatfirmaets prosessførsel – hvor firmaet nær sagt for hvert skriv som ble utarbeidet, inkriminerte seg selv.

3.8 Hemmelig rettergang hos namsfogden

Lagmannsretten legger til grunn at det ikke er noe galt i å avholde en utleggsforretning uten å varsle saksøkte om tid og sted. Begrunnelsen hviler på den oppfatning at en saksøkt som reiser innvendinger mot tvangsfullbyrdelsen ikke fortjener å få gjøre seg kjent med tidspunktet for når forretningen skal finne sted, dette da en slik innvending påfører namsmyndigheten ekstra arbeid. Lagmannsrettens oppfatning – som lagmannsretten selv slår fast at er "*fullt ut forsvarlig*" – har ingen forankring i lov, og er for øvrig fullstendig absurd, og middelaldersk i sin natur.

Saksøkte har en lovbestemt rett til å være til stede under en utleggsforretning, jf tvfl § 7-10, første ledd, første punkt, samt § 7-11, første ledd, første punkt. Det følger av dette

at namsfogden skal; **1)** beramme enhver forretning, og **2)** varsle saksøkte. Dette har ikke skjedd i noen av utleggforretningene som namsfogden har avholdt.

Det følger av lovens ordning og prinsipper om en rettferdig rettergang, at dersom tvangsforretningen må utsettes – uavhengig av årsak – skal namsfogden beramme saken på ny og samtidig varsle saksøkte. Bli ikke dette gjort, og forretningen blir avholdt uten at saksøkte er varslet, står vi utvilsomt overfor hemmelig rettergang. Denne naturlige konklusjon som fremgår av en korrekt tolkning av loven, søker lagmannsretten å dekke over og derved har de involverte lagdommerne medvirket til prosessbedrag.

3.9 Avsluttende kommentarer

Ser vi på lagmannsrettens administrasjon, herunder lovanvendelse, i denne saken, blir man stående igjen med en klar oppfatning av at de tre dommerne; Anne Magnus, Bjørn E. Engstrøm og Sveinung Koslung, har handlet i strid med det grunnlag de ble utnevnt som dommere på. Intet av kjennelsens 8 sider har forankring i lov, rimelighet eller rettferdighet. Riktig nok har rettens medlemmer vist til lovbestemmelser, og forsøkt seg på hva som kan se ut som juridiske betraktninger, men henvisningene avslører manglende lovforståelse og med betraktningene – eksempelvis; "*intet grunnlag*", "*ingen saksbehandlingsfeil*", "*tilstrekkelig opplyst*", "*lagmannsretten kan ikke se*", "*saksbehandlingen er fullt ut forsvarlig*", m.v. – følger ingen begrunnelse. Selv uten kjennskap til faktum i saken, gjenspeiler avgjørelsen åpenbar faglig svikt, og vil i beste fall kunne benyttes som eksempel på nettopp dette og hvordan en kjennelse ikke skal avfattes.

4. SAKENS OMKOSTNINGER

Som tidligere nevnt har saksøker engasjert seg i kriminell virksomhet og kan selvsagt ikke kreve seg betalt for omkostninger som de pådrar seg under slik virksomhet. Omkostningskravet er ikke rettsbeskyttet og skal avvises i sin helhet.

For øvrig er Torkildsen selvprosjederende, og dersom vi for argumentets skyld legger til grunn at Torkildsen har et rettmessig krav, har advokatfirmaet likevel ikke krav på annet enn "*rimelig godtgjøring*". Lagmannsretten har ikke vurdert omkostningskravet i lys av tvl § 20-5, første ledd, siste pkt., og slutningens pkt. 2 skal derfor oppheves.

5. PÅSTAND

Mot denne bakgrunn, og med alle forbehold, nedlegges følgende påstand:

1. Namsfogden er inhabil. Habilitetsinnsigelsen forelegges tingretten.
2. Namsfogdens utlegg av 11. juni 2014 oppheves, og begjæring om utlegg av 7. april 2014 avvises.
3. Namsfogdens unndragelse av mine innsigelser er i strid med EMK art. 6.
4. Namsfogdens saksbehandling, herunder unndragelse av faktum slik redegjort for i klage av 12. august 2014 og i innsigelse av 10. juni 2014, er i strid med EMK art. 6.
5. Namsfogdens gjennomføring og avholdelse av hemmelig rettergang 11. juni 2014 er i strid med EMK art. 6.
6. Namsfullmektig Gunnar Hauge dømmes til å betale kr. 500.000,- for mot bedre viten å ha planlagt og gjennomført hemmelig rettergang, samt for å ha hemmeligholdt og unndratt habilitetsinnsigelser og anført faktum, jf dl § 200, første ledd.
7. Asker og Bærum tingrett er inhabil til å handle i saken.
8. Tingrettens unndragelse av mine innsigelser er i strid med EMK art. 6.

9. Tingrettens intervensjon som Torkildsens forsvarer og rettslige representant er ikke forenlig med den rolle domstolen skal ha. Tingretten er på dette grunnlag inhabil/uskikket til å handle i denne og andre saker hvor jeg er part, og avgjørelsen skal oppheves.
10. Tingrettsdommer Bente Løvik Ulven dømmes til å betale et beløp satt etter rettens skjønn for overtredelse av dl § 201.
11. Lagmannsrettens unndragelse av mine innsigelser er i strid med EMK art. 6.
12. Lagmannsrettens intervensjon som Torkildsens forsvarer og rettslige representant er ikke forenlig med den rolle domstolen skal ha. Lagmannsretten er på dette grunnlag inhabil/uskikket til å handle i denne og andre saker hvor jeg er part, og avgjørelsen skal oppheves.
13. Lagdommerne Anne Magnus, Bjørn E. Engstrøm og Sveinung Koslung dømmes in solidum til å betale et beløp satt etter rettens skjønn for overtredelse av dl § 201.
14. Torkildsen Advokatfirma AS, Erling Skaktavl Keyser og Julie Randgaard Schive Hovde-Hagen dømmes in solidum – for urettmessig forfølgelse – til å erstatte mitt økonomiske så vel som ikke-økonomiske tap med kr. 1.550.000,-.
15. Torkildsen Advokatfirma AS, Erling Skaktavl Keyser og Julie Randgaard Schive Hovde-Hagen, betaler sakens omkostninger for lagmannsretten med kr. 20.000,-, tingretten med kr 15.000,- og for namsfogden med kr. 10.000,-.

* * *

Anken er utarbeidet i tre eksemplarer, hvorav to er sendt lagmannsretten.

Med hilsen

Snarøya, 27. april 2015

Karina Hyggen Amland